

имъ, и че и такава име си е далъ въ Писанието, *Невидимъ Богъ*, каква полза могатъ тий да извлѣкжтъ, когато, въ немаренъето дѣто си намиратъ работа ужъ че търсятъ истина, викатъ че нищо не имъ я показува?»

Отъ долу бѣхъ писани тия думи отъ сѣщиятъ авторъ :

« Работата не е тука за слабиятъ интересъ на нѣкое чуждо лице; работата е за насъ сѣщитѣ и за сичкото ни.

« Безсмъртието на душята е едно нѣщо, което ни е толкова потребно и толкова дълбоко се касае до насъ, щото човѣкъ трѣбува да си е изгубилъ сѣко чювство за да бжде въ равнодушие да знае какво е то.»

Други единъ надписъ казваше :

« Да е благословена тѣмницата, която ме направи да познаиъ неблагодарността на хората, слабостта си и Божята добрина.»

Отъ страната на тия смиренни думи се намирахъ най-горделивитѣ и най-сърдититѣ проклетии на единъ човѣкъ, който се наричаше безбожникъ, и който се бѣше наострилъ противъ Бога, като да билъ забравилъ че е казвалъ, че нѣма никакъ Богъ.

Слѣдъ единъ стѣлпъ отъ тия беззаконни, имаше отъ тѣхъ и една отъ неувнитѣ къмъ плашливитѣ : така наричаше той ония, които строгостта на тѣмницата направя религиозни.

Посочихъ тия гнусотии на одного отъ секундинитѣ, и го попитахъ кой ги е писалъ. Отговори ми че се е благодарилъ дѣто сжмъ намѣрилъ тия надписи; защото таквизи имало много, и нѣмалъ врѣме да ги търси.

Послѣ, безъ да каже нищо, хванъ да стѣрже стѣнната съсъ единъ ножъ за да ги истреи.